

naar disse Oplysninger foreligger, dog maaske blive noget paaavirket deraf og indrette en Toldreform i Overensstemmelse dermed.

Ganske særlig har jeg været glad ved at høre den højtærede Minister saa stærkt betone, at Toldreform og Traktatspørgsmaal ikke kan skilles fra hinanden; det forekommer mig, at man, sidst man forhandlede om Traktater, glemte dette, men det er en Sandhed, man ikke skulde glemme. Andre Steder husker man den godt, f. Eks. i vort Naboland Sverige. Da Sverige skulde til at indlede Forhandlinger om Fornylse af sine Traktater, søgte det at indrette sin Toldtarif saaledes, at den var til at slaa af paa. Derfor har Sverige med stærke Vaaben i Hænde gennemført en Række overordentlig gunstige Toldtraktater. Det vilde være ganske galt at gaa den Vej, vi synes at ville gaa: at afslutte Traktater, efter at vi havde nedsat vore Toldsatser saaledes, at det for vore Nabomagter generende var faldet bort, saa at de ikke havde synderligt mere at ønske. Paa den Maade lader det sig ikke gøre at faa gunstige Traktater. Naar man ser, at der er en nøje Forbindelse mellem Toldlovgivning og Traktater, maa man ved fremtidige Traktatforhandlinger sørge for at have en fornuftigt indrettet Toldtarif og ikke en Toldtarif, som har givet alt bort i Forvejen.

Christian Rasmussen: Jeg vil blot gøre et Par ganske korte Bemærkninger til den højtærede Trafikminister og til den højtærede Landbrugsminister. Jeg er forholdsvis glad ved de Udtalelser af den højtærede Landbrugsminister, der var Svar paa det Spørgsmaal, jeg rejste, forrige Gang jeg havde Ordet: Spørgsmaalet om Fredningen af de Naturskønheder, vi ejer langs Sjællands Kyster. Jeg gentager, at jeg er kun forholdsvis glad derved, thi den højtærede Minister havde jo nogen Betænkelighed væsentligst med Hensyn til Forholdet mellem det offentlige og de private Interesser. Jeg skal ikke i dette Øjeblik komme nærmere ind herpaa, idet der maaske kan blive Lejlighed til det senere, men jeg tror, at disse den højtærede Ministers Betænkeligheder bedst kan hæves ved at gaa den Vej, som blev nævnt af det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann), at man først og fremmest, inden der foretages noget videre, nedsætter en Kommission, der slaar fast, hvor Grænserne for de private Ret ender, og hvor det offentlige Ret begynder. Naar man har slaaget dette fast, vil man lettere kunne overse, hvor det vil være nødvendigt at gaa andre

Vej for muligvis at komme til et for Publikum gunstigt Resultat. Men at fastsætte Grænsen, mener jeg, som sagt, maa være det første, som foretages, thi det gaar ganske sikkert i overordentlig mange Tilfælde, som det er gaaet i en By, jeg har noget Kendskab til. Hvor der ved Statens eller offentlig Foranstaltning er foretaget Udfyldninger ved Kysten, som har bevirket, at der udfor privat Ejendom lægges Land til, har man set det Syn, at i nøjagtig samme Forhold, som der er blevet lagt Land til ved Opfyldning, flytter de private Ejere deres Stakit længere ud, saa at det Bælte, som er mellem de private Ejendom og Søen, og som tilhører det offentlige, ikke er blevet bredere; de private passer nøjagtig for hver Alen, der bliver lagt til, at flytte deres Stakit en Alen ud. Saaledes havde de gjort en hel Række Aar, inden man blev opmærksom paa Forholdet, men saa blev man opmærksom derpaa, og saa blev det rettet. Saaledes gaar det sikkert mange andre Steder. Staten ofrer jo Hundrede Tusinder af Kroner paa at bygge Høfder for at bevare Kysten og vinde Land rundt omkring — det er sket oppe ved Gilleleje, ved Helsingør, ved Hellebæk, Aalsgaard og mange andre Steder —, men der er ikke Spor af Mening i, at Staten ofrer de mange Penge herpaa, naar de private, efterhaanden som Staten med stor Bekostning udfører dette Arbejde, tager hele Fordelen derved. Derfor tror jeg, som sagt, at en Kommission i den omhandlede Henseende vilde kunne gøre udmærket Fyldest. Har vi først dens Resultater slaaede fast, tror jeg ogsaa, at vi vil kunne komme til et Resultat vedrørende de øvrige Tilfælde, som den højtærede Minister mente kunde volde Vanskeligheder. Jeg vil udtale Haabet om, at denne, efter min Mening, meget vigtige Sag maa finde det velvilligste Øre hos den højtærede Minister, saaledes at det offentlige Interesser kan blive fuldt ud respekterede, og at de private ikke uden Spor af Ret kan spærre Adgangen til Stranden, men at Publikum kan faa Adgang til denne, hvor det lader sig gøre.

Dernæst vil jeg gøre en ganske kort Bemærkning til den højtærede Minister angaaende hans Svar til det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) vedrørende Fiskestaderne i Øresund. Jeg indrømmer den højtærede Minister, at det vilde være vanskeligt at komme ind paa dette Spørgsmaal, men ogsaa der vil jeg anmode ham om at have sin Opmærksomhed henvendt paa